

פגישה מעל רחוב רמב"ם

קו נשם לרווחה. כמו תמיד, אחרי כמה דקות של טיסה מעל לים הכחול, ירדה עליו הרגשת שלווה עילאית. מימין ומשמאל שמרו יצחק ומיסה על מקומם המדויק. באוזניות לא נשמע אלא הרחש הרגיל.

הכל היה בסדר. בסדר גמור.

סרן אברהם קורנובסקי - קוקו לכל חבריו, פיקודיו ומפקדיו - עצם את עיניו למחצה. עוד עשרים דקה, חישב, ואז הביתה. חזרה לשדה עם קרני השמש האחרונות, קפיצה לצריף, מקלחת קרה, חולצה נקיה והופ - העירה.

העיר - בעיני קוקו לא היתה אלא רחוב אחד, בית אחד. ליתר דיוק: רחוב רמב"ם מספר 53. בבית זה גרה היא. קוקו לא חשב עליה מעולם אלא בשם "היא". היתה בעלת צמות שחורות, עיניים שהיו ספק כחולות, ספק אפורות, ספק ירוקות. "היא" ביקשה מאד שהיום יקדים לתזור. היו לה כרטיסים.

קוקו היה בטוח שהפעם יחזור מוקדם מאד. בעוד שעה וחצי, לכל המאוחר.

* * *

כן זו מלחמה. קוקו חייך לעצמו כשזכר בסיפוריו האינסופיים של אחיו, אלחנן, על המלחמה האחרונה. פעם, כשהיה ילד, זה עוד עשה עליו רושם. הוא הקשיב בפה פעור כשסיפר אלחנן על מבצעיו (שגדלו ונעשו מפוארים יותר במרוצת השנים) באוזני נקבות שהתחלפו תדיר.

פלוגות הוזחלות כלילה על הארץ, חיילים עמוסים כפרידות מרוב מיטען קרבי, עיפים ורוצצים עוד לפני שהגיעו לנקודת ההיערכות, טורים שלמים שנרדמו מדי היעצר הסייר שלך בראש - אלה היו סיפוריו של אלחנן, מתוארים בגאווה הספישית הטיפוסית של איש רגלי.

לא, קוקו לא נפל בפח. עוד בתמישית החליט: רק לא זה. "שמונים דורות של ממצויאם לא טרחו כוי שנזחל על הארץ", אמר לאלחנן. "בשבילי - מטוס!" הוא לא התחרט על כך מעולם. לבוא לקרב רענן, לגמור תוך כמה שניות ("כך או אחרת!") - זה היה מתאים יותר לאופיו.

קרב? בלי משים עיוות קוקו את פיו, תנועה שהיתה אופיינית לו עוד מימי הגן של גברת דבורקין. עדיין לא היה בקרב. פעם, לפני ארבעה ימים, הבחין מרחוק בכמה נקודות נוצצות, אולם הללו הסתלקו עוד לפני שהספיק לפנות לעומתם. הלב נעצר לרגע - זה כל מה שזכר מאותו רגע.

הנפרולים האלה! טיסות חסרות-תכלית וחסרות-סוף, תוך המתנה לפקודה שלא באה. להיות

מלחמה 1956

לפני שלושה חדשים היתה השאלה בפי כל ישראלי:
"האם לפתוח מיד במלחמה מונעת?"

השבו, בהתקרב פסח תשמ"ז, היתה השאלה
בפתיחת כל שיחה פשוטה עוד יותר: "האם, לדעתך,
תפרוץ מלחמה?"

לפי כללי ההגיון הצלול, לא תפרוץ המלחמה כי
1956. רעיון המלחמה המונעת שקע בישראל, ואילו
המצרים מעוניינים לעכל את נשקם ולאחד את העולם
הערבי לפני ההתמודדות. אולם לא תמיד מתקדמת
ההיסטוריה על פי ההגיון. המלחמה ב-1956 אפשרית.

מה תהיה דמותה? איי אפשר לתאר את מהלך
המלחמה גם במונחים דמיוניים, מבלי להפר את כללי
הבטחון. תחת זאת בוחר "העולם הזה" להגיש לקורי
איו תצלום-ירגע של כמה דקות במלחמה. הוא יעזור
לעצב לעיני הקורא תמונה ברורה יותר של היקף
המלחמה, הזיתותיה ומשירותה.

מאת

שלמה קרו

בשיתוף עם

פרשן צבאי